

Arrest

nr. 147 672 van 12 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 januari 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en de beslissing van 16 februari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 november 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 27 januari 2012 beslist de gemachtigde tot de onontvankelijkheid van deze aanvraag. Op 16 februari 2012 geeft hij de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

“(…) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.11.2011 werd ingediend door:

*G., M. (R.R.: xxx)
nationaliteit: Marokko
geboren te Aklim op (...)1981
adres: (...) 8790 Waregem*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 23 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Wat betreft de aangehaalde elementen, namelijk de verwijzing naar artikel 3, 6, 8 en de andere rechten zoals vermeld in het EVRM, de verwijzing naar de artikels 17 en 26 van het B.U.P.O. en de artikels 10, 11 en 191 van de grondwet, dient er opgemerkt te worden dat de loutere vermelding ervan niet kan weerhouden worden vermits betrokkene geen bewijzen levert die op zijn eigen persoon betrekking hebben en betrokkene niet aantoont waarom het een buitengewone omstandigheid zou vormen.

De advocaat van betrokkene beweert dat de regularisatieaanvraag van betrokkene op gelijkaardige wijze moet afgehandeld worden als andere regularisatieaanvragen waarbij de situatie gelijkaardig zou zijn aan die van betrokkene. De advocaat van betrokkene verwijst ook meermaals naar verschillende arresten van de Raad van State, omdat de situatie van de betrokkene gelijkaardig zou zijn aan de situatie waarin deze arresten zijn geveld.

Het is aan de verzoeker om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij/zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt.

Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht. Verder beweert betrokkene dat hij zich in een prangende situatie zou bevinden. Betrokkene legt daar geen bewijs van voor en geeft ook niet aan waarom dat een buitengewone omstandigheid zou vormen. Eventuele elementen van integratie (betrokkene heeft een werkverleden, legt loonfiches voor, een attest van maatschappelijke oriëntatie, spreekt Frans en heeft Nederlandse lessen gevolgd en zou een vriendenkring hebben uitgebouwd) hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1 ° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren: het origineel wordt afgegeven aan de vreemdeling, een exemplaar wordt mij toegestuurd en het derde wordt door uw diensten bewaard. Elk exemplaar dient door de vreemdeling ondertekend te worden. (...)"

En

"(...) BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie (1) (2) wordt aan G. M.

geboren te AKlim, op (...)1981,

van Marokko nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 16 maart 2012.

(datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland» Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij h[] (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REPEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft In het Rijk zonder In het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7 al. 1,1 van de Wet van 19 december 1980), Niet In het bezit van een geldig visum.*

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van de wet van 15 december 1960 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

"(...) Eerste middel: schending van art. 9bis Vreemdelingenwet van 15.12.1980 - artikel 8 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM)

Doordat verweester bij het uitoefenen van haar bevoegdheid om te bepalen of de aanvraag om machtiging tot verblijf van langer dan drie maanden is uitgegaan van een te strikte interpretatie van het begrip ' buitengewone omstandigheden ' van artikel 9bis VW.

Terwijl verweester rekening had moeten houden met de juiste en volgens een vaststaande rechtspraak gegeven betekenis aan het begrip "buitengewone omstandigheden".

Zodat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf ex artikel 9 bis Vw wel degelijk ontvankelijk had moeten verklaren en de aangevochten beslissing derhalve nietig is.

Toelichting

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt :

(...)

Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt :

(...)

Verzoeker ontkent niet dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9 bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de Minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Een 'Buitengewone omstandigheid' (artikel 9 bis 1° VW) is evenwel niet hetzelfde als overmacht. Het volstaat dat de betrokkene aantoont dat het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk is om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Op geen enkel ogenblik wordt de vereiste gesteld dat de buitengewone omstandigheden voor de betrokkene ' onvoorzienbaar ' is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verder dient de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden te worden beoordeeld op het moment dat de aanvraag wordt behandeld en niet op het moment dat de aanvraag wordt ingediend.

In de rechtspraak / rechtsleer werd artikel 8 EVRM reeds weerhouden als een buitengewone omstandigheid. (cfr : website www.vreemdelingenrecht.be)

Artikel 8 EVRM bepaalt in zijn eerste lid dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt bovendien dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits-, legitimizeits- en de proportionaliteitsvoorwaarden

In zijn inleidende aanvraag om machtiging tot verblijf stelde verzoeker reeds klaar en duidelijk dat hij een lange periode van verblijf en integratie in België heeft gehad.

De Raad van State heeft bevestigd dat de toepassing van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens een buitengewone omstandigheid kan uitmaken (R.v.St. 12.10.2001, nr. 99.769).

Artikel 8, 1. EVRM bepaalt: "Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie."

Verzoeker ontkent niet dat in het kader van de procedure op grond van artikel 9 bis V.W. dit artikel gewoonlijk wordt toegepast met het oog op de bescherming van het gezinsleven.

Dit is echter slechts een van de aspecten van het artikel.

Immers staat de bescherming van het familie- en gezinsleven naast de ruimere notie van het privé-leven.

VAN DE LANOTTE stelt dat een van de vier aspecten van de toepassing van artikel 8 EVRM, het recht op het uitbouwen van menselijke contacten en sociale banden is (J. VANDE LANOTTE, G. GOEDERTIER, Overzicht Publiekrecht, Die Keure 2001, nrs. 640 en 649).

Hij specificeert als volgt: "Uiteraard zal de relationele privacy in de meeste gevallen worden behandeld onder het recht op bescherming van het gezinsleven. Wat echter niet onder de notie "gezinsleven" valt, kan evenwel in vele gevallen toch een bescherming krijgen op grond van de bescherming van de relationele privacy" (o.c. nr. 649).

Het is dus duidelijk dat artikel 8 EVRM niet alleen het gezinsleven, maar ook andere sociale banden beschermt.

Bijgevolg heeft elke persoon recht op het uitbouwen van sociale banden en de bescherming ervan op basis van dit artikel.

Het is niet aan de Belgische administratieve overheid om de lezing van artikel 8 EVRM te beperken tot het gezinsleven, zeker nu "privé-leven" expliciet naast familie- en gezinsleven vermeld staat als aparte notie.

Verzoeker meent dan ook in elk geval beroep te kunnen doen op artikel 8 EVRM.

Immers verblijft verzoeker, al zeer lang (cfr aanvraag 9 bis VW) op Belgisch grondgebied .

Alle sociale banden in zijn land van herkomst zijn definitief doorgesneden met dit verblijf. Iets anders voorhouden zoals verwerende partij dit doet, tart werkelijk iedere verbeelding.

In België daarentegen heeft verzoeker duurzame vriendschapsrelaties opgebouwd, zowel bij de allochtone als bij de autochtone gemeenschap.

Verzoeker verwijst hierbij expliciet naar het lijvig stukkenbundel welke hij voegde bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en welke deel uitmaakt van het administratief dossier.'

Verzoeker spreekt en begrijpt reeds goed de Nederlandse taal en kan zich in die taal ook verstaanbaar maken, ook is verzoeker zeer goed de Franse taal machtig; hij kan niet langer gezien worden als een buitenstaander in de Belgische gemeenschap.

Dit is toch een gegeven waar men niet naast kan !

Nopens verzoeker kan en dient onomstreden gesteld te worden dat hij zich alhier volledig heeft geïntegreerd en zijn hele verdere sociale leven alhier heeft uitgebouwd sedert zijn aankomst op het grondgebied van het Rijk in 1999.

Verzoeker kan zich dan ook wel degelijk beroepen op de bescherming van zijn recht op privé leven in de ruime zin van het woord welke eveneens beschermd wordt door artikel 8, 1ste lid EVRM.

Aan deze principes en rechten kan slechts getornd worden voor zover voldaan is aan de legaliteits-, legitimiteits- en de proportionaliteitsvoorwaarden (cfr. Lid 2 van artikel 8 EVRM).

Ter zake dient de DVZ een afweging te maken tussen het algemeen belang en het belang van de vreemdeling (RvSt, 2 oktober 2000, nr. 89.967) om aan de legaliteitstoets te voldoen.

In casu werd deze argumentatie slechts terzijde door verweerster ontmoet doch werd niet naar het belang van de vreemdeling in casu gekeken.

Men kan dan ook de gedane afweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging beschouwen.

De reden (legitimiteitstoets) moet ingegeven zijn vanuit het belang van nationale veiligheid, openbare orde, economisch welzijn, voorkomen wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Er dient met andere woorden een belangenafweging plaats te vinden tussen het recht op een privé leven en het wettig nagestreefd doel (RvSt. 30 oktober 2002, nr. 112.059, JLMB2003).

Deze belangenafweging is ook niet terug te vinden in de beslissing gezien een loutere formele motivering met standaardzinnen niet kan worden weerhouden, wat in casu het enige is dat verweerster heeft gedaan.

De schending moet ook in verhouding staan met het nagestreefde doel (noodzakelijkheidstoets - RvSt 25 september 1996, nr. 61.972, RDE 1996).

Om dit te beoordelen zijn er vier criteria:

- de zwaarwichtigheid en geweldadigheid van de feiten (EHRM 10 juli 2003, Benhebbat/ Frankrijk, §33)
- de banden met het gastland (EHRM 26 september 1997, Hehemit / Frankrijk, §36)
- de banden met het moederland (EHRM 6 november 2001, Brahim Kaya P Nederland)
- intensiteit van het geleefde en sociale gezinsleven (EHRM 5 juli 2005 , Uner t/Nederland, nr. 46410/99).

In casu dient te worden gesteld dat verzoeker geen gewelddadige feiten heeft gepleegd, de banden met het moederland hic et nunc uiterst summier, om niet te zeggen nihil zijn.

Het leven alhier en de banden met België zijn daarentegen bijzonder groot gezien de integratie, de werkwillegheid, kennis van de landstalen, sociale engagementen.

Verzoeker meent dan ook dat hij zich terecht kan en kan beroepen op artikel 8 EVRM zodat het middel komt dan ook als gegrond naar voor.

Met de specifieke humanitaire situatie waarin verzoeker zich bevindt houdt verweerster in de bestreden beslissing geen enkele rekening.

Blijkbaar legt verweerster haar eigen verduidelijkingen en vroegere standpuntnamen (van voor de vernietigde instructie van 19.07.2009) naast zich neer.

Dit middel komt dan ook als gegrond naar voor.

Tweede middel: schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Doordat drie fundamentele normen ten grondslag liggen aan de beginselen van behoorlijk bestuur: objectiviteit, evenwichtigheid en zorgvuldigheid.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk geenszins alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking werden genomen.

Zodat de aangevochten beslissing het geciteerde algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt

Toelichting

Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en het nemen van beslissingen alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen.

Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procedure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procedure behoorlijk en correct dient te zijn.

Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit.

Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen.

Niettegenstaande verweerster een duidelijke opsomming en weergave kan doen van de argumentatie nopens de door verzoeker aangehaalde buitengewone omstandigheden meende verweerster de aanvraag te moeten afwijzen als onontvankelijk.

Afwijzing welke gebeurde op basis van een zeer summier en gestandaardiseerde analyse van de door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden.

Uit de beslissing van verweerster blijkt geenszins dat zij haar besluit heeft genomen na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens (cfr eerste middel - artikel 8 EVRM)

Verzoeker meent dan ook dat dit middel als gegrond naar voor komt.

Derde middel: schending van het motiveringsbeginsel en in het bijzonder van o.m. artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de formele motivering van administratieve akten en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 alsmede het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur/ algemeen rechtsbeginsel alsmede de materiële motiveringsplicht

Doordat de motivering niet alleen in rechte en in feite dient aanwezig te zijn, doch de motivering tevens afdoende of deugdelijk moet zijn.

Terwijl de beslissing geenszins afdoende is gemotiveerd.

Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Toelichting

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de beslissingen met redenen moeten worden omkleed.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feitë evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (zie. o.a. R.v.St. nr. 167.407, 2 februari 2008; R.v.St. nr.167411, 2 februari 2007).

Bij nalezing van de aangevochten beslissing dient verzoeker tot de conclusie te komen dat niet alleen de motieven welke erin aangehaald worden, niet formeel aanwezig zijn, minstens zijn deze niet afdoende.

Een administratieve akte is onwettelijk wanneer zij niet formeel gemotiveerd is of wanneer zij geen pertinente bewijzen en aanvaardbare motiveringen ten gronde bevatten.

De minister motiveerde echter haar beslissing 'eerder beperkt' en concludeerde zeer beperkt 'dat het ingediende verzoek om machtiging tot verblijf als onontvankelijk naar voor komt'.

Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motiveringsplicht stelt nochtans dat de motivering afdoende moet zijn.

De term "afdoende" is herhaald door de rechtspraak van de Raad van State ontwikkeld als een motivering die deugdelijk moet zijn en meer dan een louter abstracte en een vormelijke stijlfomule (R.v.St. Umbreid nr. 76565 van 21 oktober 1998 e.a. geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, nr. 664, 609).

De motivering moet draagkrachtig zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.

Met de term "afdoende" wordt in de jurisprudence tevens gerefereerd dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er bijgevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant (R.v.St., Terleau en Simonet, nr. 43852 van 12 augustus 1993, Geldof, nr. 77732, van 18 december 1998). De belangen van de burger mogen niet onnodig geschaad worden. Vandaar de noodzaak van een zorgvuldige afweging.

Het spreekt vanzelf dat het belang welke verzoeker heeft, levensgroot is; met name dat hij hier in België mag verblijf houden. Land waar hij zich reeds zeer lang verblijf houdt.

Tenslotte wordt ook gesteld dat de motivering uitgebreider moet zijn voor de beslissingen die op grond van een discretionaire bevoegdheid worden genomen (R.v.St., Stad Brugge, nr. 43556 van 30 juni 1993, en andere arresten geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Op.Cit. nr. 664, 610).

Verweerster had in deze een discretionaire bevoegdheid.

Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet.

Verzoeker verwijst dienaangaande specifiek naar hetgeen onder middel 1 naar voor werd gebracht.

Gelet op de bij de aanvraag om machtiging tot verblijf gevoegde stukken (o.m. verklaringen en attestaties) blijkt onomstreden dat het centrum van de belangen van verzoeker zich alhier, op het grondgebied, bevindt.

Door de aanvraag van verzoeker af te wijzen met de standaardphrases dient verzoeker dan ook te besluiten dat de gemachtigde van de Staatssecretaris onredelijk tot haar besluit is gekomen en in casu dan ook zeer zeker de materiële motiveringsplicht is geschonden.

Dat dit middel dan ook gegrond voorkomt.

Vierde middel : schending van het evenredigheidsbeginsel

Doordat de tegenpartij het verzoek ex artikel 9 bis VW onontvankelijk heeft verklaard.

Terwijl het evenredigheidsbeginsel vereist dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, niet tegen alle redelijkheid ingaat.

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde beginsel schendt

Toelichting

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden, indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003).

De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV X/II).

Dat is in casu het geval.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar hetgeen supra werd gesteld nopens o.m. de aankomst van verzoeker op het grondgebied van het Rijk, zijn verblijf, zijn sociale banden en engagementen alhier, zijn kennis van de landstalen, de werkbereidheid.

In alle redelijkheid kan dan ook niet begrepen worden waarom verweerster ervoor gekozen heeft (gebruik makende van zijn discretionaire bevoegdheid) om de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren.

Het redelijkheidsbeginsel werd geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit dient te leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing.

Het middel is dan ook gegrond.

Vijfde middel : schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel

Doordat hét fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is. '

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk deze beginselen naast zich neerlegt

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt

Dat de bestreden beslissing ook nog om een andere reden niet gemotiveerd is. Dat de bestreden beslissing voorhoudt dat geen andere prangende humanitaire situaties aangegeven werden daar waar in het verzoekschrift onder meer gesteld werd :

"Andere prangende humanitaire situaties.

Gelet op gelijkheidsbeginsel en gelet op het feit dat hijzelf op bepaald moment de wettelijke voorschriften gevolgd heeft en hijzelf even grote zo niet zelfs grotere band met België heeft dient het criteria Ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering in België: ik voldoe aan de volgende voorwaarden :

§ Een ononderbroken verblijf van minstens 5 jaar in België aantonen, en dit voorafgaand aan de aanvraag voor een machtiging tot verblijf (de periode van 5 jaar wordt in tegengestelde richting berekend, vanaf 15 december 2009).

§ Voor 18 maart 2008 :

■ *een wettig verblijf in België hebben gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk*

afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum), namelijk een oranje kaart

■ *geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekommen, namelijk asielverzoek/regularisatieverzoek.*

§ de lokale verankering in België bewijzen : 1+2+3 bewijzen:

1. *De sociale banden die in België gecreëerd werden, het schoolparcours en de integratie van de kinderen, blijkt uit de stukken*

2. *De kennis van een van de landstalen, of het feit dat men aan alfabetiserings- of taalcurssussen heeft deelgenomen*

3. *Het beroepsverleden in België en de bereidheid om te werken, het feit dat men beschikt over kwalificaties of competenties die aangepast zijn aan de arbeidsmarkt, onder andere wat de door de Gewesten bepaalde knelpuntberoepen betreft, het vooruitzicht op het uitoefenen van een beroepsactiviteit en/of de mogelijkheid om in zijn behoeften te voorzien, gelet op de stukken is er mogelijkheid tot tewerkstelling in een knelpuntberoep, daar waar reeds in het verleden concrete aanbiedingen tot tewerkstelling gedaan werden.*

Dat geldige identiteitsdocumenten wordt toegevoegd.

Dat de verzoekende partij aanvankelijk een legaal verblijf in België kende op basis van een Studentenstatuut. Dat dit statuut gedurende een aantal jaren werd verlengd. Dat hij in die periode gewerkt heeft. Dat hij gewerkt heeft gedurende zeer lange periodes. Dat hij dan verast is geworden toen het voormelde statuut niet werd verlengd. Dat hij ondertussen een relatie had met mevrouw D, waarbij het niet alléén gekomen is tot een langere periode van samenzijn maar waarbij ook een wettelijk samenlevingscontract werd gesloten. Dat ook op die basis papieren werden gevraagd doch niet werden bekommen. Dat de verzoekende partij niet lang voor de nieuwe criteria in voege werden naar het land van herkomst afgereisd is en daar een visum gezinshereniging heeft gekregen. Dat de relatie , gelet op de onzekerheden om een bestaan te samen in België te kunnen opbouwen, hetgeen papieren zou vergen, na de legale terugkeer eerst onder spanning is komen te staan en later uiteindelijk te loor is gegaan.

Dat de verzoekende partij reeds voordien het Frans beheerste en nadien ook Nederlands geleerd heeft en daarvan diploma's heeft. Dat stukken voorliggen van een zeer lang verblijf in België en de integratie aldaar.

Dat ondertussen de verzoekende partij een zeer lange periode van verblijf en integratie in België had gehad met zeer lange périodes van tewerkstelling ondermeer in kennelijke knelpuntberoepen zoals een kippenslachterij. Dat reeds gewerkt werd in 2004.

Dat het uiteindelijk willen naleven van een eerdere negatieve beslissing in zake een dossier op basis van een relatie niet ten kwade kan geduid worden; dat het naleven van een negatieve beslissing niet kan betekenen dat men gelet op het gelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel minder goed wordt behandeld dan diegenen die uiteindelijk verder blijven na een negatieve beslissing in een vreemdelingendossier. Dat men dient te regulariseren op basis van pertinente criteria.

Dat hij sinds zijn verblijf in België de kans kreeg om een vriendenkring uit te bouwen. Dat de menselijke kwaliteiten, zijnde beleefdheid, sociaalvaardigheid, hun gastvrijheid en hulpvaardigheid van hen een gewaardeerde persoon maakt. Hij heeft dan ook vele Belgische vrienden met wie hij harmonieuze contacten onderhoudt. Dat hij eigenlijk thans geen band meer heeft met het land van herkomst.

Dat hij zich op verregaande wijze in de Belgische samenleving geïntegreerd heeft en hier

een gans nieuw sociaal leven hebben opgebouwd. Indien hij thans zouden verplicht worden om België te verlaten zou dit het leven van mijn cliënt ernstig destabiliseren.

Dat men zich kan beroepen op het recht op eerbiediging van hun familie- en gezinsleven en van hun privé- leven (art. 8 E.V.R.M.) als buitengewone omstandigheid om hun aanvraag van machtiging tot verblijf in België in te dienen (R.v.St. 4 maart 2002, nr. 104.280).

Dat de kennelijke integratie gedurende het verblijf in België en de banden met België kennelijk bewezen worden door een aantal stukken.

Dat het uit te voeren sociaal onderzoek zonder enige twijfel zal aantonen dat de verzoekende partijen zich op een positieve wijze gedraagt en met een constructieve houding een antwoord geeft op de gastvrijheid die België hem reeds heeft betoont.

Dat in zake regularisatie het gelijkheidsbeginsel geldt overeenkomst artikel 10, 11 en 191 van de Belgische Grondwet.

Dat het Arbitragehof destijds het gelijkheidsbeginsel als volgt heeft omschreven : "De grondwettelijke regels van gelijkheid voor de wet en van de niet discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling volgens bepaalde categorieën van personen zouden worden ingesteld, voor zover voor het criterium van onderscheid een objectieve en redelijke verantwoording bestaat. Het bestaan van dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld met betrekking tot het doel en de gevolgen van de ter beoordeling staande norm; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat de aangewende middelen niet redelijkerwijze evenredig zijn met het beoogde doel." (o.a. Arbitragehof, nr. 23/89, 13 oktober 1989, B.S., 8 november 1989, B.1.3 ; Arbitragehof, nr. 18/90, 2 mei 1990, B.S.. 27 juli 1990 en Arbitragehof, nr. 26/90, 14 juli 1990, B.J.L., 4 augustus 1990, 6.B.6.; cfr. E.H.R.M., 23 juli 1968, R.W.. 1968-69, 29 ; cfr. Cass. 5 oktober 1990, R.W.. met conclusie van D'HOORE, G., 328-331; Cfr. RvSt, nr. 24.067, 12 maart 1984, Chambre syndicale des pharmaciens d'expression française; RvSt., nr. 33.858, 22 januari 1990, Desmet, T.B.P., 1990, 746 (schorsing); RvSt., nr. 35. 046, 5 juni 1990, T.B.P., 1990, 746 (annulatie), Desmet; BERXCK, C., "De herkeuringsraad en de advocaat", R.W., 1993-94, 1268, nr. 2 en verwijzingen aldaar). Dat het ingevoerde criterium pertinent dient te zijn en zelfs in een natuurlijk verband dient te staan met het nagestreefde doel (Arbitragehof, nr. 23/89, 13 oktober 1989, 8 november 1989, B.2.11.; Arbitragehof 25/90, 5 juli 1990, B.S., 6 oktober 1990, 9.B.2.; Arbitragehof 26/90, 14 juli 1990, B.S., 4 augustus 1990, 6.B.6.; RvSt., nr. 8170, 27 oktober 1960, R.J.D.A , 1961, 48 met advies en verslag van substituut-auditeur DUMONT, M.; RvSt., nr. 18.916, 19 april 1978, Belgische Federatie van Kleinhandelaars in brandstoffen en co.; RvSt. 23.691, 10februari 1984, U.L.B. en U.C.L.; RvSt., nr. 26.948,1 oktober 1986, V.Z.W., AMMTDHVB; RvSt., 2februari 1987, nr. 26.948, J.L.M.B. 1988, 1531, Belgian Corporation of Flight Hostesses, RvSt., 20juni 1989, nr. 32.769, Generale Bank.; DELPEREE, F. en BOUCQUEY-RENION, V., "Liberté, légalité et proportionalité", Adm.Publ. T. 1990, 287; RvSt., nr. 10.675, 9 juni 1964, Lemmens en RvSt., 20 juni 1989, 32.769, Generale Bank)

Dat verzoekende partij zich beroept op het principe van het gelijkheid tussen de rechtsonderhorigen en het de vereiste van een goede administratie (Cfr. RvSt., nr. 43.849,11 augustus 1993, R.A.C.E., 1993; RvSt., nr 47.841,10 juni 1994.R.D.E. 1995., nr 82, p. 34 met noot; RvSt. nr. 51.172, dd. 28 februari 1995, R.D.E, 1994, 153; RvSt. » 50.114, dd. 9 november 1994; RvSt.nr. 51.172, dd. 17 januari 1995; RvSt. 51.811, dd. 28 februari 1995; RvSt. nr.53.207 , dd.10 mei 1995; RvSt. nr.53.371, dd. 17 mei 1995, R..D.E.. 1995 nr. 83, 190 met noot ; RvSt. nr. 64.748 , dd.24 februari 1997, NGUYENC THANK,, C.D.P.K.. 1997,483, nr 177 ; RvSt. nr. 75.424, dd. 23 juli 1998; RvSt. nr. 70.506, dd. 24 december 1997 geciteerd in Adm. Publ., 1/1998, 13). Dat verzoekende partij zich beroept op de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet en het gelijkheidsbeginsel zoals uitgedrukt in andere rechtsbronnen. Dat artikel 10 van de Grondwet poneert :¹¹ Belgen zijn gelijk voor de wet." terwijl artikel 11 postuleert : " genot van de rechten en vrijheden aan de Belgen toegekend moet zonder discriminatie verzekerd worden. ' '

Dat het evident is dat ook vreemdelingen zich kunnen beroepen op het gelijkheidsbeginsel (Arbitragehof, 5 juli 1990, B.S., 6 oktober 1990 en Arbitragehof, nr. 36/90, van 22 november 1990, B.S., 28 december 1990., over een aantal beroepen tot vernietiging van de wet van 30 augustus 1989 houdende wijziging van de wet van 3 november 1967 betreffende het loodsen van zeevaartuigen). Dat er terzake bovendien een discriminatie aangevoerd wordt tussen vreemdelingen, die per definitie allen van een vreemde nationaliteit zijn zodat art. 191 van de Belgische Grondwet niet kan ingeroepen worden (Cfr. Arbitraghof, 14 juli 1995, J.L.M.B. 1995, 1396 cv.; VANDE LANOTTE, J. , Overzicht van publiekrecht, deel II Brugge, Die Keure 1994, p. 159; RENDERS D., ' La Cour d'Arbitrage et l'article 191 de la Constitution", noot onder Arbitraghof, 14 juli 1994 , J.L.M.B. 1995, 1413).

Dat de Raad van State nopens het gelijk behandelen van regularisatieaanvragen reeds het volgende oordeel geveld heeft "De eisers halen een middel uit de schending 'van de art. 10, 11 en 191 G.W. 1994 met betrekking tot het gelijkheidsbeginsel tussen Belgen en vreemdelingen die zich in eenzelfde situatie bevinden en van de beginselen van behoorlijk bestuur en de billijke rechtspleging' doordat de tegenpartij

al enige tijd aan de asielzoekers en aan de vreemdelingen die reeds vijf jaar op het Belgische grondgebied verblijven, voorstelt om hun verblijf te regulariseren op voorwaarde dat ze zich ertoe verbinden van hun asielaanvraag af te zien. De belangrijkste maatstaf voor deze beslissing is de duur van het verblijf in België. Dit voorstel is blijkbaar gedaan ' zonder een onderscheid te maken al naar gelang de asielzoeker al dan niet een maatschappelijke bijstand geniet. Dientengevolge menen de eisers dat de aangevochten handelingen door willekeur zijn aangetast door te weigeren hun verblijf te regulariseren, terwijl deze regularisatie wel wordt toegestaan aan andere personen die zich in dezelfde situatie bevinden. Dat de Raad van State ondermeer over het bewijs dienaangaande en het gelijkheidsbeginsel heeft geoordeeld

"Het is daarom noodzakelijk dat de tegenpartij uitleg verschaft over het gevoerde beleid inzake regularisatie en over de maatstaven die zij hanteert om al dan niet zo'n regularisatie toe te staan." (R.v.St. nr. 57.500, 12 januari 1996, T. Vreemd. 1996, 154, noot; RvSt, <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev. dr. étr. 1996, 208, noot F.B.)"

Dat ter zake ook kan verwezen worden naar R.v.St. nr. 85.524, 22 februari 2000 (Rev. dr. étr. 2000, 99; T. Vreemd. 2000, 154; RvSt, <http://www.raadvst-consetat.be> (22 november 2000); A.P.M.2000 (samenvatting), 50)

Dat de verzoekende partij zich beroept op het arrest van de Raad van State nr. 198.769 , van 9 december 2009 in de zaak A/ 193.994/XIV 31.885. Dat dergelijke vernietiging zowel uiteraard zowel geldt wat betreft inhoud van de criteria, voorwaarden die slaan op wanneer de inhoud moet vervuld zijn, als naar tijdperk waar de tijdelijke criteria kunnen worden ingeroepen. Dat gelet op de vernietiging door de Raad van State van de tijdelijke criteria de intentie om dergelijke criteria te willen toepassen op een gelijke wijze dient te gebeuren zonder discriminatie op het vlak van datum waarop het verzoekschrift wordt ingediend. Dat anders de artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet zouden geschonden worden. Dat immers de Raad van State de criteria waaronder de periode waarbinnen het verzoekschrift op de tijdelijke regularisatiecriteria vernietigd heeft, hetgeen ook inhoudt dat er geen materiële wet bestaat die stelt dat ene of gene verzoekschrift binnen een bepaalde periode dient ingediend te worden. Dat er terzake geen ongelijkheid vermag te zijn in de toepassing van arresten van de Raad van State gelet op artikel 57 van het reglement van de Raad van State, betreffende het handelen van organen of aangestelden van de uitvoerende federale macht, zoals Koning, Minister van migratie en asielbeleid en secretaris van migratie en asielbeleid. Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar aanleiding van een buiten de termijn ingediend verzoekschrift tot regularisatie overeenkomstig de instructies ter zake heeft ' beslist (RW nr. 53.240, van 16 december 2010, gepubliceerd in samenvatting en als volledig arrest op de website vreemdelingenrecht.be) :

"De grondwettelijke regels van gelijkheid en non-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 Gw., sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat er een onderscheid gemaakt wordt tussen vreemdelingen die voor 16 december 2009 een regularisatieaanvraag hebben ingediend en deze die dit na deze datum hebben gedaan. Dit onderscheid baseert de verwerende partij op de instructie van 19 juli 2009. Zoals de bestreden beslissing zelf aangeeft dient de Raad samen met de verzoeker vast te stellen dat de voormelde instructie door de Raad van State vernietigd werd omdat ze geen ruimte meer toeliet voor appreciatie doordat meteen aan de voorwaarde van buitengewone omstandigheden zoals voorzien in de Vreemdelingenwet was voldaan, wanneer aan de in de instructie opgenomen criteria wordt voldaan en dit terwijl enkel de wetgever de aanvragende vreemdeling kan ontslaan van de verplichting aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. De verwerende partij miskent aldus het vernietigingsarrest van de Raad van State. De verwerende partij beschikt ook bij de ontvankelijkheidsfase over een ruime discretionaire bevoegdheid, doch deze bevoegdheid heeft betrekking op de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. De verwerende partij kan haar ruime discretionaire bevoegdheid niet misbruiken om voorwaarden aan de wet toe te voegen. Voor de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag zijn geen wettelijke criteria voorzien en dus kan de verwerende partij de criteria welke vooropgesteld waren in de instructie hernemen als ware het nieuwe criteria voor de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag. Dat de periode waarin ene of gene verzoekschrift zou kunnen worden ingediend behoort tot de de ontvankelijkheid van het verzoek.

Dat gelet op het voorgaande wanneer een dossier wordt beoordeeld met diezelfde mérites dan een ander dossier, de beslissing niet gemotiveerd zal zijn wanneer in het ene geval een gunstige beslissing genomen zou worden en in het andere een negatieve beslissing (Cfr. Raad van State van 26 april 1990 in de zaak A. 32.143/VII 5220; Cfr. Raad van State van 24 november 1988 nr. 31.441 in de zaak 33.042/VII- 5577).

Dat ter zake gelet op het ingeroepene een essentieel element een band met België betreft. Dat zowel tewerkstelling als een verankering elementen zijn die juist verbroken zouden worden door het moeten teruggaan naar het land van herkomst.

Dat voormelde elementen wat betreft het gelijkheidsbeginsel niet alléén gelden voor wat betreft de periode van het indienen van het verzoekschrift.

Dat het gelijkheidsbeginsel ook geldt voor wat betreft iemand die zeer kort voor de zogenaamde tijdelijke criteria zich confirmeert aan de Belgische wetgeving en dien naleeft en dan geconfronteerd wordt dat hij niet aan de criteria van de tijdelijk regularisatie zou voldoen aangezien hij de Belgische Wetgeving nageleefd heeft. Dat in die zin het zo is dat wie illegaler gehandeld heeft recht heeft op een regularisatie en hij die zich confirmeert niet zou voldoen aan de criteria tot regularisatie, daar waar hij tot kort daarvoor kennelijk lange periodes in België verbleef, hij een zeer grote band met België verworven had, redelijke pogingen gedaan had een statuut te verwerven, kortom dat hij aan alle elementen zou voldoen om ter zake aan ratio legis van de zogenaamd tijdelijke criteria te voldoen. Dat ter zake een criterium uiteraard pertinent dient te zijn. Dat wanneer een criterium niet pertinent is dit niet beantwoord aan het gelijkheidsbeginsel en geen motivering toelaat die overeenkomstig de wet is.(...)

Dat artikel 10 van de Grondwet poneert : "De Belgen zijn gelijk voor de wet.", terwijl artikel 11 postuleert : "Het genot van de rechten en vrijheden aan de Belgen toegekend moet zonder discriminatie verzekerd worden."

Dat het Arbitragehof het gelijkheidsbeginsel als volgt heeft omschreven : "De grondwettelijke regels van gelijkheid voor de wet en van de niet discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling volgens bepaalde categorieën van personen zouden , worden ingesteld, voor zover voor het criterium van onderscheid een objectieve en redelijke verantwoording bestaat. Het bestaan van dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld met betrekking tot het doel en de gevolgen van de ter beoordeling staande norm; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat de aangewende middelen niet redelijkerwijze evenredig zijn met het beoogde doel." (o.a. Arbitragehof, nr. 23/89, 13 oktober 1989, B.S., 8 november 1989, B.1.3 ; Arbitragehof, nr. 18/90, 2 mei 1990, B.S., 27 juli 1990 en Arbitragehof, nr. 26/90, 14 juli 1990, ILS., 4 augustus 1990, 6.B.6.; cfr. E.H.R.M., 23 juli 1968, R.W.. 1968-69, 29 ; cfr. Cass. 5 oktober 1990, R.W., met conclusie van D'HOORE, G., 328-331; Cfr. RvSt, nr.< 24.067, 12 maart 1984, Chambre syndicale des pharmaciens d'expression française; RvSt., nr. 33.858, 22 januari 1990, Desmet, T.B.P., 1990, 746 (schorsing); RvSt., nr. 35. 046, 5 juni 1990, T.B.P., 1990, 746 (annulatie), Desmet; BEXCK, C., " De herkeuringsraad en de advocaat", R.W., 1993-94, 1268, nr. 2 en verwijzingen aldaar).

Dat het evident is dat ook vreemdelingen zich kunnen beroepen op het gelijkheidsbeginsel (Arbitragehof, 5 juli 1990, B.S., 6 oktober 1990 en Arbitragehof, nr. 36/90, van 22 november 1990, B.S., 28 december 1990., over een aantal beroepen tot vernietiging van < de wet van 30 augustus 1989 houdende wijziging van de wet van 3 november 1967 betreffende het loodsen van zeevaartuigen). Dat er terzake bovendien een discriminatie aangevoerd wordt tussen zoekers van een statuut via de weg van de asielaanvraag, die per definitie allen van een vreemde nationaliteit zijn, zodat art. 191 van de Belgische Grondwet niet kan ingeroepen worden (Cfr. Arbitragehof, 14 juli 1995, J.L.M.B., 1995, 1396 ev.; VANDE LANOTTE, J. , Overzicht van publiekrecht, deel II, Brugge, Die Keure 1994, p. 159; RENDERS D., ' La Cour d'Arbitrage et l'article 191 de la Constitution", noot onder Arbitragehof, 14 juli 1994 , J.L.M.B.. 1995, 1413).

Dat het ingevoerde criterium pertinent dient te zijn en zelfs in een natuurlijk verband dient te staan met het nagestreefde doel (Arbitragehof, nr. 23/89, 13 oktober 1989, 8 november 1989, B.2.11.; Arbitragehof 25/90, 5 juli 1990, B.S., 6 oktober 1990, 9.B.2.; Arbitragehof 26/90, 14 juli 1990, B.S., 4 augustus 1990, 6.B.6.; RvSt., nr. 8170, 27 oktober 1960, R.J.D.A , 1961, 48 met advies en verslag van substituut-auditeur DUMONT, M.; RvSt., nr. 18.916, 19 april 1978, Belgische Federatie van Kleinhandelaars in brandstoffen en co.; RvSt. 23.691, 10 februari 1984, U.L.B. en U.C.L.; RvSt., nr. 26.948, 1 oktober 1986, V.Z.W. AMMTDHVB; RvSt., 2 februari 1987, nr. 26.948, J.L.M.B. 1988, 1531, Belgian Corporation of Flight Hostesses, RvSt., 20 juni 1989, nr. 32.769, Generale Bank.; DELPEREE, F. en BOUCQUEY-RENION, V., "Liberté, légalité et proportionalité", Adm.Publ. T. 1990, 287; RvSt., nr. 10.675, 9 juni 1964, Lemmens en RvSt., 20 juni 1989, 32.769, Generale Bank) Dat ter zake het zo is dat het ingevoerde criterium zelfs kennelijk in pertinent is en niet en een natuurlijk verband staat met het nagestreefde doel.

Dat bovendien de periode van het verblijf in het buitenland trouwens zo danig kort is dat volgens hetgeen door de dienst vreemdelingenzake voorgehouden werd zo danig kort was, dat dit zeker nog zou vallen onder de zogenaamd tijdelijke criteria; dat dit des te meer geldt nu deze periode nodig was teneinde zich te confirmeren aan wettelijke vereisten en dus de aanvraag van een visum.

Toelichting

Het rechtszekerheids- vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen stellen in het bestuur te misleiden.

De Raad van State omschreef het vertrouwensbeginsel als "... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunneri betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan" (zie R.v.St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989).

Zoals reeds werd aangehaald is niet in de wet bepaald wanneer er buitengewone omstandigheden zijn.

Het is de Minister en de Dienst Vreemdelingenzaken die daar over oordelen.

In het verleden (cfr www.vreemdelingenrecht.be) werd reeds een niet limitatief overzicht gegeven van mogelijke omstandigheden die werden weerhouden in de rechtspraak als een buitengewone omstandigheid. Hierbij werd reeds aangehaald de omstandigheid waarin een terugkeer artikel 8 EVRM zou schenden.

Door dit zo voor te stellen heeft verweerster zekere verwachtingen gecreëerd ten aanzien van bepaalde groepen van vreemdelingen, waaronder ook verzoeker.

Verzoeker is hier reeds zeer lang, spreekt Frans en Nederlands, heeft zich zeer goed geïntegreerd, werkbereid, edm. Kortom, de volledige leefwereld van verzoeker situeert zich alhier.

Verzoeker meent dan ook terecht dat hij alhier op ontvankelijke wijze een aanvraag om machtiging tot verblijf kan indienen.

Door nu - niettegenstaande de zeer specifieke situatie van verzoeker - de aanvraag op een gestandaardiseerde wijze als onontvankelijk te verklaren meent verzoeker dan ook terecht dat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel flagrant werd geschonden.

Verzoeker meent dan ook dat dit middel als gegrond naar voor komt.

Zesde middel: schending van het gelijkheidsbeginsel

Doordat hét fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt, het gelijkheidsbeginsel is

Terwijl de bestreden beslissing een onjuiste toepassing maakt van het gelijkheidsbeginsel van artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet en bovendien niet afdoende gemotiveerd

Zodat

Dat de bestreden beslissing voorhoudt :

(...)

Dat ter zake ingeroepen werd dat de verzoekende partij diens geval dient gelijk gesteld te worden met diegenen die geregulariseerd werden, en die dus een ontvankelijk en gegrond verzoek hebben ingediend op basis van de tijdelijke criteria, zulks op basis van het gelijkheidsbeginsel.

Dat het annuleren van criteria uiteraard niet wegneemt dat het gelijkheidsbeginsel blijft gelden daar waar de overheid uiteraard dient te motiveren in zaken van gelijkaardige mérites waarom de ene wel kan rekenen op een gunstige beslissing en anderen niet.

Dat dit betekent dat wie zich in gelijkaardige situatie tout court bevindt op een zelfde wijze dient behandeld te worden.

Dat rechtspraak uiteraard werd aangevoerd teneinde de werking van het gelijkheidsbeginsel duidelijk te maken, hetgeen in het verzoekschrift tot regularisatie gebeurd is.

Verzoeker meent dan ook dat dit middel als gegrond naar voor komt. (...)"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad herhaalt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Het rechtszekerheidsbeginsel, dat de verzoekende partij ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. De verzoekende partij brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoeker op een andere wijze werden behandeld. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de

Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De Raad merkt op dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Waar verzoeker het vertrouwensbeginsel geschonden acht, wijst de Raad erop dat – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoeker er mocht van uitgaan dat zij verder in België mocht verblijven – deze praktijk hoe dan ook contra legem zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270).

Daarnaast moet worden gesteld dat het feit dat verweerder in het verleden toepassing maakte van een beleidsinstructie die door de Raad van State werd vernietigd en dit in voorliggende zaak niet doet hoe dan ook niet kan leiden tot het besluit dat het gelijkheidsbeginsel en artikel 10 van de Grondwet geschonden zijn. Verzoeker gaat immers voorbij aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Indien een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in bepaalde gevallen ontvankelijk verklaard, werd zonder dat aan de door de wetgever gestelde

vereiste was voldaan dat buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker nalaat uiteen te zetten dat hij zich in exact dezelfde omstandigheden bevindt als de situatie waarnaar hij verwijst.

Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel zet verzoeker uiteen dat in de afgelopen jaren verschillende vreemdelingen een verblijfsmachtiging hebben verkregen ingevolge de toepassing van de instructie van 19 juli 2009 en dat ook heden door verweerder in specifieke gevallen nog van deze instructie wordt gebruik gemaakt. Hij gaat evenwel voorbij aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Indien een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in bepaalde gevallen werd toegestaan met miskening van de wet, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen.

In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van artikel 8 van het EVRM en stelt zij als volgt: *“Verzoeker meent dan ook in elk geval beroep te kunnen doen op artikel 8 EVRM. Immers verblijft verzoeker, al zeer lang (cfr aanvraag 9 bis VW) op Belgisch grondgebied. Alle sociale banden in zijn land van herkomst zijn definitief doorgesneden met dit verblijf. Iets anders voorhouden zoals verwerende partij dit doet, tart werkelijk iedere verbeelding. In België daarentegen heeft verzoeker duurzame vriendschapsrelaties opgebouwd, zowel bij de allochtone als bij de autochtone gemeenschap.”* Zij heeft het verder over haar integratie en vermeldt dat *“Met de specifieke humanitaire situatie”* geen rekening werd gehouden. De Raad stelt vooreerst vast dat uit bovenstaande bespreking reeds blijkt dat de verwerende partij terecht oordeelde dat de elementen van integratie de gegrondheid van de aanvraag betreffen. Verder maakt de verzoekende partij met de loutere bewering dat *“met de specifieke situatie”* geen rekening werd gehouden niet aannemelijk welke specifieke situatie zij dan wel bedoelt. Verder maakt de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze het bestaan van een familie- of privéleven in België aannemelijk. Bovendien door louter op algemene wijze te poneren dat men duurzame banden heeft ontwikkeld met België, zonder deze concreet te maken, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij haar privéleven niet elders kan uitbouwen waardoor de schending van artikel 8 van het EVRM niet kan worden aangenomen.

Wat het tweede middel betreft, stelt de verzoekende partij als volgt: *“Uit de beslissing van verweester blijkt geenszins dat zij haar besluit heeft genomen na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens (cfr eerste middel - artikel 8 EVRM)”*. Zoals uit voorgaande bespreking blijkt kan het eerste middel niet worden aangenomen. Bovendien maakt de verzoekende partij met de loutere bewering dat er geen behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens gebeurde, niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou geschonden zijn. Zij maakt immers niet aannemelijk welke gegevens dan wel zouden miskend zijn.

Wat het derde middel betreft, betoogt de verzoekende partij dat *“De minister echter haar beslissing ‘eerder beperkt’ (motiveerde) en zeer beperkt (concludeerde) ‘dat het ingediende verzoek om machtiging tot verblijf als onontvankelijk naar voor komt’ en “Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet. Verzoeker verwijst dienaangaande specifiek naar hetgeen onder middel 1 naar voor werd gebracht. Gelet op de bij de aanvraag om machtiging tot verblijf gevoegde stukken (o.m. verklaringen en attestaties) blijkt onomstreden dat het centrum van de belangen van verzoeker zich alhier, op het grondgebied, bevindt. Door de aanvraag van verzoeker af te wijzen met de standaardphrases dient verzoeker dan ook te besluiten dat de gemachtigde van de Staatssecretaris onredelijk tot haar besluit is gekomen en in casu dan ook zeer zeker de materiële motiveringsplicht is geschonden.”* Wat de verwijzing naar het eerste middel betreft, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel. Verder is het duidelijk dat de verzoekende partij zich opnieuw beperkt tot een loutere bewering waar zij stelt dat de motiveringsplicht zou zijn geschonden, zonder dit in concreto aannemelijk te maken. Bovendien stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing wel degelijk motieven bevat met betrekking tot het feit dat de verzoekende partij ‘het centrum van haar belangen’ in België zou hebben: *“Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 23 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.”* De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze motieven kennelijk onredelijk zouden zijn.

In een vierde middel verwijst de verzoekende partij opnieuw naar haar beweerde integratie. Zoals reeds aangehaald behoren de elementen van integratie tot de gegrondheid van de aanvraag. De verzoekende partij maakt een schending van het evenredigheidsbeginsel dan ook niet aannemelijk.

Wat de bespreking van het vijfde middel betreft, kan de Raad, wat betreft de aangevoerde schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel verwijzen naar bovenstaande bespreking. De verzoekende partij voert verder opnieuw de schending van de motiveringplicht aan. Zij stelt dat zij wel degelijk een 'prangende humanitaire situatie' heeft aangevoerd in haar aanvraag, maar de Raad stelt vast dat de verzoekende partij het opnieuw heeft over haar elementen van beweerde integratie. Wat dit onderdeel betreft, kan verwezen worden naar bovenstaande bespreking.

Verder stelt de verzoekende partij dat zij in het verleden beschikte over een tijdelijk verblijfsrecht (student), dat evenwel werd beëindigd, en dat zij een relatie had, die eveneens werd beëindigd. De verzoekende partij maakt in het geheel niet aannemelijk dat de verwerende partij rekening had moeten houden met deze elementen bij het nemen van de bestreden beslissing, aangezien de verzoekende partij zelf toegeeft dat zij niet meer gelden.

Wat de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel betreft in het zesde middel volstaat het te verwijzen naar bovenstaande bespreking.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de overige motieven van de eerste bestreden beslissing niet betwist, namelijk: *“Wat betreft de aangehaalde elementen, namelijk de verwijzing naar artikel 3, 6, 8 en de andere rechten zoals vermeld in het EVRM, de verwijzing naar de artikels 17 en 26 van het B.U.P.O. en de artikels 10, 11 en 191 van de grondwet, dient er opgemerkt te worden dat de loutere vermelding ervan niet kan weerhouden worden vermits betrokkene geen bewijzen levert die op zijn eigen persoon betrekking hebben en betrokkene niet aantoont waarom het een buitengewone omstandigheid zou vormen.”* Evenmin betwist zij het enige motief van het bevel om het grondgebied te verlaten, waardoor dit blijft staan.

Het eerste, tweede, derde, vierde, vijfde, en zesde middel zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC